

[Arbejds- og Socialministeren.]

hele deres Arbejdskraft til Raadighed for den nationale Genopbygning, ikke for Tiden gør det ønskeligt for disse Lande at tilslutte sig en paa det nævnte Udkast hvilende Konvention, har der siden da mellem Danmark og Sverige været ført Forhandlinger om Afslutning af en saadan Konvention, og den danske Udenrigsminister og den herværende svenske Gesandt har under den 18. November d. A. i København undertegnet den af nærværende Forslag omfattede Konvention mellem Danmark og Sverige om Formidling af Arbejdskraft m. v.

Som et Led i Bestræbelserne for at overføre ledig Arbejdskraft mellem Danmark og Sverige bestemmes det heri først, at de kontraherende Lande nedsetter et Fællesudvalg, bestaaende af en eller flere Repræsentanter for de enkelte Landes centrale Arbejdsanvisningsmyndigheder, hvis Opgave det er at følge Bevægelserne paa Arbejdsmarkedet i de enkelte Lande.

Det fastsættes dernæst, at et Lands centrale Arbejdsanvisningsmyndighed kan rette Anmodning til den tilsvarende Myndighed i det andet kontraherende Land om at formidle Overførelse af egnet Arbejdskraft. Det paahviler da den Anvisningsmyndighed, som modtager en saadan Anmodning, at yde den anmodende Myndighed Hjælp ved at undersøge Muligheden for at bistaa ved den begærede Arbejdsformidling. Saafremt der imidlertid ikke findes egnet ledig Arbejdskraft i det Land, hvorfra Arbejdskraften søges, eller hvis den tilbudte Arbejdskraft ikke kan beskæftiges, meddeler den centrale Arbejdsanvisningsmyndighed, at Formidling ikke kan finde Sted. Saafremt den centrale Arbejdsanvisningsmyndighed skønner, at der som Følge af Formidlingen straks eller inden for en nærmere Fremtid maa antages at ville opstaa Knaphed paa egnet hjemlig Arbejdskraft eller Arbejdsløshed inden for det faglige eller stedlige Omraade, som omfattes af den ønskede Formidling, meddeler den centrale Arbejdsanvisningsmyndighed, at den ikke kan medvirke til Formidlingen.

Det bestemmes endelig, at saafremt en ledig Arbejder gennem sit Lands centrale Arbejdsanvisning søger Arbejde i det andet Land, paahviler det Arbejdsanvisningen at oversende til det paagældende Lands centrale Arbejdsanvisningsmyndighed saadanne Oplysninger om vedkommende, som er nødvendige, for at en for-

svarlig Arbejdsanvisning kan finde Sted, og saaledes at de forannævnte Regler finder tilsvarende Anvendelse.

Udover disse Regler, som direkte tager Sigte paa Overførelsen af ledig Arbejdskraft, bestemmes det, at der i de kontraherende Lande ikke kræves Arbejdstilladelse, for saa vidt angaar disse Landes Statsborgere.

Endelig skal der til Gennemførelse af øget Gensidighed inden for den nordiske Socialforsikring og anden social Lovgivning nedsettes et staaende Udvalg, til hvilket hvert Lands Regering vælger 2 Medlemmer. De enkelte Landes Repræsentanter er berettigede til at lade tilkalde sagkyndige i det Omfang, som de skønner dette fornødent, til Behandling af foreliggende Spørgsmaal. Dette Udvalg kan afgive Indstilling om senere Ændring i eller Tilføjelse til vedkommende Landes sociale Lovgivning og administrative Praksis, som maatte skønnes hensigtsmæssig med Hensik paa at tilvejebringe øget Gensidighed og en vis Ensartethed.

Paa den foran nævnte nordiske socialpolitiske Konference vedtog man tillige et Udkast til en Protokol i Forbindelse med den her omhandlede Konvention, idet man var opmærksom paa, at Forholdene for Tiden er forskelligartede i de 5 nordiske Lande, da det som allerede nævnt er af den største Betydning, at de Lande, der i særlig Grad er ramt af Krigen, har deres nationale Arbejdskraft til Raadighed inden for Landets Grænser til Genopbygningsarbejde. Man var derfor enig om, at Anmodning om Arbejdskraft ikke bør rejses, medmindre der af det paagældende Lands Repræsentant i det Fællesudvalg, som skal følge Bevægelserne paa Arbejdsmarkedet, er givet Tilslutning hertil.

Det udtales endvidere i denne Protokol, at det Arbejde, som før Krigen blev paabegyndt angaaende Udveksling af unge Arbejdere i Uddannelsesøjemed, snarest bør genoptages og udvides, ligesom der var Enighed om, at Konventionsreglerne bør administreres saaledes, at der ikke kan blive Tale om til et af de andre Lande at anvise Personer, der under Krigen har vist unational Holdning, og at den nationale Lovgivning og Administration i det hele bør tilstræbe at hindre saadanne Personer i at tage Arbejde i et af de andre Lande.

Der var endelig Enighed mellem de kontraherende Lande om, saafremt et eller flere af de nordiske Lande ikke for Tiden